11/10/25 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"**ବାପଦାଦା**"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଇବା, ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ବକ୍ସିସ୍ (ପୁରସ୍କାର) ଦିଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** କେଉଁ ଗୁହ୍ୟ (ଗହନ) ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବେହଦର ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର?

ଉତ୍ତର**:-** ଡ୍ରାମାର ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଚାଲିବାର ଥିବ, ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଚାଲିବ । ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି (ସମୟ)ରହିଛି, ବାବା ମଧ୍ୟ ନିଜର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ଏହି ଗୁହ୍ୟ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବେହଦର ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର ।

ଗୀତ**:-** ବଦଲ ଯାଏ ଦୁନିଆ ନ ବଦଲେଙ୍ଗେ ହମ୍...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ପରମାତ୍ମା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଓ ସୁଖଧାମର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ବିଶ୍□ରେ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍□ରେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କହୁଛନ୍ତି ମନର ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ମିଳିବ କେଉଁଠୁ । ଶାନ୍ତିର ସାଗର ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି ଏବଂ ହୋଲ୍‌ସେଲ୍‌ରେ (ସାମୁହିକ ଭାବରେ) ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଶାନ୍ତିର ବର୍ସା ନେବା ପାଇଁ ନିଜେ ବି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ, ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତା ବତାଉଛୁ । ବିଶ୍□ରେ ଶାନ୍ତି ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଚାହେଁ କେହି ବର୍ସା ନେବାକୁ ଆସନ୍ତୁ ବା ନ ଆସନ୍ତୁ । ପିଲାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି, ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ଦେବା । ଏକଥା ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ୨-୪ ଜଣଙ୍କୁ ବର୍ସା ମିଳିଲେ କ'ଣ ହେବ । କାହା କାହାକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଲେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ନ ହେବା କାରଣରୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଅଛି ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ବର ମିଳୁଛି । ବରଦାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ନା - ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭବ, ଧନବାନ୍ ଭବ କହିଥା'ନ୍ତି । କେବଳ କହିଦେଲେ ତ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳି ପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ ମାଗୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି ଯେ ଯଦି ତୁମକୁ ଶାନ୍ତି ଦରକାର ତେବେ ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ମେହନତ ବା ପରିଶ୍ରମ ଦ୍□ାରା ସବୁ କିଛି ମିଳି ପାରିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ମା, ବାପା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମାଗିଥା'ନ୍ତି - ଯେପରି ଆମେ ସୁଖୀ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ରହିପାରିବୁ । କିନ୍ତୁ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିପାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି - ଶାନ୍ତି ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିର ଦାତା । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସେ - ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଆମକୁ ଶାନ୍ତିର ବକ୍ସିସ୍ ଦିଅ । ବାସ୍ତବରେ ବକ୍ସିସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରସ୍କାର ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଯାହାକୁ ସ୍ଥୁଳ ଆକାରରେ ଦିଆଯାଇଥାଏ । କହିଥା'ନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ପାଇଁ ବକ୍ସିସ୍ ବା ପୁରସ୍କାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେହି କେତେ ବି ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିର ଘର-ଦ୍□ାରର, ବସ୍ତ୍ର ଆଦିର ବକ୍ସିସ୍ ଦିଅନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ । ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସାହୁକାର ଗରୀବଙ୍କୁ ଅଥବା ସାହୁକାର, ସାହୁକାରଙ୍କୁ ଦେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ହେଉଛି ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ବକସିସ୍ । ଏଠାରେ ତ କେହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବି ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ତାହା ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ନାହିଁ । ଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି-ପବିତ୍ରତାର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭଗବାନଙ୍କର ହିଁ ମହିମାର ଗାୟନ କରାଯାଏ । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ । ପୁଣି ସେମାନେ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦିଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି କାରଣ ଏହା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଅଟେ ନା, ତେଣୁ ଏଣେତେଣେ ଘୂରି ବୁଲିଥା'ନ୍ତି । ସେସବୁ ହେଲା ଅଳ୍ପକାଳର ପୁରୁଷାର୍ଥ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଏବେ ସେସବୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ଲେଖୁଛ ମଧ୍ୟ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିର ବର୍ସା ପାଇପାରିବ । ଏଠାରେ ତ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ଅପବିତ୍ରତା, ଦୁଃଖ, ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଋଷି-ମୁନି ଆଦି ତ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ତ ବିଷ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାର ଦ୍□ାରା ହେଉଛି ନା । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳକଥା । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ପବିତ୍ରତା ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପବିତ୍ରତା-ସୁଖ ଇତ୍ୟାଦିର ସାଗର ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧାକଳ୍ପ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପାଇଁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ଅଧାକଳ୍ପ ଦୁଃଖଧାମ । ସୃଷ୍ଟିର ଦୁଇଟି ଭାଗ ରହିଛି - ଗୋଟିଏ ନୂଆ, ଅନ୍ୟଟି ପୁରୁଣା । କିନ୍ତୁ ନୂଆ କେବେ ହେଉଛି, ପୁରୁଣା କେବେ ହେଉଛି ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ଆୟୁଷ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏତେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କେହି

କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମେ ଏହି ବୃକ୍ଷକୁ ଜାଣୁଛ । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ଏହାର ସଠିକ୍ ଆୟୁଷ ବିଷୟରେ ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି, ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ସବୁ ବୃକ୍ଷ ରହିଛି ସେମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ କାହାକୁ ଜଣା ନ ଥାଏ, ତେଣୁ ଅନୁମାନ କରି କହିଦିଅନ୍ତି । ତୋଫାନ ଆସିଲା, ବୃକ୍ଷ ଉପୁଡିଗଲା, ଆୟୁଷ ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଚାନକ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହି ବେହଦ ବୃକ୍ଷର ଆୟୁଷ ପୂରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ନା କମ୍ ନା ବେଶୀ ହୋଇପାରିବ । ଏହା ପୂର୍ବ-ପ୍ରସ୍ତୁତ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାରେ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଚାଲିବାର ଥିବ, ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଚାଲିବ । ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ସିଏ ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ବେହଦ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲା । ତୁମେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ ପୂରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଶିବରାତ୍ରୀ କୁହାଯାଏ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ କୁହାଯାଏ । ଶିବଙ୍କର ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ, ଶିବଙ୍କର ରାତ୍ରି କହନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଯଦି ଜନ୍ମ ହେବ ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିନ କୁହାଯିବ । ଶିବଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ଶିବରାତ୍ରୀ କହିଥା'ନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏହି କଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶିବରାତ୍ରୀ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ, ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ଏବଂ ଅଲୌକିକ, ଯାହାକି ଆଉ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏ କଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି - ଶିବବାବା କେବେ, କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଶିବରାତ୍ରିର ଅର୍ଥ କ'ଣ, କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ରାତ୍ରି । ଏବେ ଭକ୍ତିର ରାତ୍ରି ଶେଷ ହୋଇ ଦିନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରି ଏବଂ ଦିନ ତେଣୁ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହେଲା । ଏକମାତ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କ'ଣ ଖେଳ ଚାଲୁଛି କି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ଏବେ ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପାଠ ପଢି-ପଢି ଯାଇ ନିଜ ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା, ପୁଣି ଦିନରେ ଆସିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ନେବା । ଅଧାକଳ୍ପ ଦିନ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ରାତ୍ରିର ଗାୟନ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାର ହେଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ସେମାନେ ତ କହିବେ କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ବାକି ଅଛି, ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ ଅଟେ ତେବେ ପୁଣି ଅଧା-ଅଧାର ହିସାବ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍□ର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଚକ୍ର ଲଗାଉଛି । ବିଶ୍□ ତ ରହିଛି. ଏଥିରେ ଅଭିନୟ କରି-କରି ମନୁଷ୍ୟ ବିରକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା କି ପ୍ରକାର ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ର ଅଟେ, ଯଦି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମର ଆବାଗମନ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମମରଣ ଚକ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ ଜଣା ନାହିଁ କ'ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା । ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ମଧ୍ୟ ବଢାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ପାଠ ପଢୁଛ । ଆନ୍ତରିକ ଖୁସିର ଅନୁଭବ ହେଉଛି - ଆମେ ବାସ୍ତବରେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ବସିଛୁ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ କେବେ ଆସୁଛି, କିପରି ଆସୁଛି - ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯେହେତୁ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ତେଣୁ କେତେ ଖୁସୀରେ ଗଦ୍‌ଗଦ୍ ହେବା ଉଚିତ । ତୁମେ ହିଁ କଳପ-କଳ୍ପ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ପୁଣି ହାରୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ହାରିବା ଏବଂ ଜିତିବା । ସେହି ରାଜାମାନଙ୍କର ତ ବହୁତ ହାର-ଜିତ୍ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ । ଅନେକ ଲଢେଇ ମାନ ଲାଗି ଚାଲିଥାଏ । ଛୋଟିଆ ଲଢେଇଟିରେ ଜିତିଗଲେ କହିଥା'ନ୍ତି ଏବେ ଆମେ ଜିତିଗଲୁ । କ'ଣ ଜିତିଲେ? ଛୋଟିଆ ସ୍ଥାନଟିକୁ ଜିତିଲେ । ବଡ ଲଢେଇରେ ହାରିଲେ ପୁଣି ପତାକା ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଜଣେ ରାଜା ଥା'ନ୍ତି ପରେ ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିଥାଏ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି ଅନ୍ୟ ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ରାଜତ୍□ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଯେପରି ପୋପ୍‌ଙ୍କୁ ଦେଖାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଥିଲେ ପୁଣି କ୍ରମାନ୍□ୟରେ ଅନ୍ୟ ପୋପ୍‌ମାନେ ମଧ୍ୟ ଗଦ୍ଦିରେ ବସିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କାହାର ମୃତ୍ୟୁର ତ କୌଣସି ଠିକଣା ନାହିଁ ନା ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବାବା ଅମର କରୁଛନ୍ତି । ଅମରପୁରୀର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ । ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ତାହା ହେଲା ଅମର ଲୋକ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ନୂଆ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ମଜା ଲାଗିବ ନାହିଁ, ଯେତେ ପୁରୁଣାମାନଙ୍କୁ ଲାଗିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲୁଛି । ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ହୋଇଯାଉଛି । ଏଥିରେ ସହନଶୀଳତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିବା ଉଚିତ । ଏହା ତ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ଦେବାରେ କେହି ଡେରି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମର ଆତ୍ମା କହୁଛି ଆମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛୁ । ଆମେ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଅଛୁ । ବାକି ସମସ୍ତେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ହିଁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଚିଫ୍ ଜଷ୍ଟିସ୍ ଆଦି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ହିଁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ପଦ ପାଉଛ । ଯିଏ ଯେତେ ପଢିବେ ସେତେ ଗ୍ରେଡ୍ (ଉଚ୍ଚପଦ) ମିଳିବ । ଏଥିରେ ରାଜତ୍□ କରିବାର ଗ୍ରେଡ୍ ରହିଛି । ଏମିତି ବି ସେହି ପାଠପଢାରେ ରାଜତ୍□ କରିବାର ଗ୍ରେଡ୍ ନ ଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ କେତେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ । ଆମେ ଦ୍□ି-ମୁକୁଟଧାରୀ, ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛୁ । ଭଗବାନ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କେବେ ବି କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ନିରାକାର ବାବା କିପରି ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କରନ୍ତୁ । ତଥାପି ବି ପାବନ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଡାକୁଛ ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଏବେ ମୁଁ ଆସି କହୁଛି ପିଲାମାନେ ପତିତ ପଣିଆ ଛାଡିଦିଅ, ତେବେ ତୁମେ କାହିଁକି ଛାଡୁନାହଁ ।

ଏପରି କ’ଣ ହୁଏ କି ବାବା ତୁମକୁ ପାବନ କରାଉଥିବେ ଏବଂ ତୁମେ ପତିତ ହେଉଥିବ । ଅନେକ ଏହିପରି ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ସତ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି, ବାବା ଏହି ଭୁଲ ହୋଇଗଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ବି ପାପ କର୍ମ ହୋଇଗଲେ ତୁରନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ କହିଦିଅ । ତେବେ କେହି ସତ୍ୟ କହିଥା’ନ୍ତି ପୁଣି କେହି ମିଥ୍ୟା କହିଥା’ନ୍ତି । କିଏ ପଚାରୁଛନ୍ତି? ମୁଁ କ’ଣ ବସି ଜଣ-ଜଣଙ୍କର ଭିତରକୁ ଜାଣିବି କି? ଏଭଳି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆସୁଛି ହିଁ କେବଳ ରାୟ ଦେବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ନ ହେଲେ ତୁମର ହିଁ କ୍ଷତି ହେବ । ମେହନତ କରି କରି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ପତିତ ହୋଇଯିବ, ତେବେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସବୁ ଖାଲି ହୋଇଯିବ । ଲଜ୍ଜା ଆସିବ ମୁଁ ନିଜେ ହିଁ ପତିତ ହୋଇଗଲି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ କିପରି କହିବି ଯେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ମନ ଭିତରେ ଭିତରେ ଘାରି ହୋଇଥିବ ଯେ ମୁଁ କିଭଳି ଆଜ୍ଞାକୁ ଉଲ୍ଲଘଂନ କଲି । ଏଠାରେ ତୁମେ ସିଧାସଳଖ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ, ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ସୁଖଧାମ-ଶାନ୍ତିଧାମର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହାଜିର-ନାଜିର (ଉପସ୍ଥିତ) ଅଛନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ, ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ପୂର୍ବରୁ କ’ଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥିଲା କି । ନା ସେପରି କୌଣସି ଗୁରୁ ଥିଲେ - ଯିଏକି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଥିଲେ । ଯଦି ଗୁରୁ ଥାନ୍ତେ ତେବେ ସିଏ କ’ଣ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତେ । ଗୁରୁମାନଙ୍କର ତ ବହୁତ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଥା’ନ୍ତି ନା । କ’ଣ ଜଣେ ଥିବେ କି । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ସତଗୁରୁ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଆମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବତାଉଛୁ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛ - ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାସ୍ । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ । ତୁମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମ ପାଖରେ ଅଗଣିତ ଧନ ରହିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ନିଜର ଝୁଲା ମୁଣି ଭରୁଛ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମର ଝୁଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟକୁ ଖୁବ୍ ଭରୁଛନ୍ତି । କୁହାଯାଏ କୁବେର ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ହେଉଛ ଜଣେ ଜଣେ କୁବେର । ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି । ଖୁଦା ଦୋସ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବାନ ସାଥୀଙ୍କର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଥମେ ମିଳୁଥିଲା ତାକୁ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ବାଦଶାହୀ ଦେଉଥିଲେ । ଏସବୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅଟେ । ଆଲ୍ଲା ଅର୍ଥ ବାବା, ସେ ଅବଲଦୀନ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ନେଉଛୁ । ଆଚ୍ଛା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଏହି ଆସୁରୀ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ-ବହୁତ ସହନଶୀଳ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କେହି ଗାଳି ଦେଉଛି ବା ଦୁଃଖ ଦେଉଛି ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ କେବେ ହେଲେ ଛାଡିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଭଗବାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଆମକୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ କେବେହେଲେ ବି ପତିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଯଦି କେବେ କୌଣସି ପାପ ହୋଇଯାଉଛି, ତେବେ ଲୁଚାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ଏକନାମୀ ଏବଂ ଇକୋନୋମୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମିତବ୍ୟୟିତାର ଶିକ୍ଷା ଦ୍□ାରା ହଲଚଲ୍ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଅଚଳ ଅଟଳ ଭବ ।

ସମୟ ଅନୁସାରେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଅଶାନ୍ତି ଏବଂ ହଲଚଲ୍ ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି, ଏହିଭଳି ସମୟରେ ଅଚଳ ଅଟଳ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇନ୍ ବହୁତ କ୍ଲିୟର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ଚ୍ଛ ରହିବା ଦରକାର । ଏଥିପାଇଁ ଯଥା ସମୟରେ ଟଚିଙ୍ଗ୍ ଏବଂ କ୍ୟାଚିଙ୍ଗ୍ ପା□ାର ଅର୍ଥାତ୍ କୌଣସି ପ୍ରେରଣାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ଅନୁଭୂତି କରିବାର ଶକ୍ତି ଦରକାର ଯାହାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଏକନାମୀ ଏବଂ ଇକୋନାମୀ ବାଲା ହୁଅ । ତେବେ ଏକନାମୀ ଏବଂ ଇକୋନେମୀ କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ଲାଇଟ୍ ସର୍ବଦା କ୍ଲିୟର ରହୁଥିବା କାରଣରୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ସହଜରେ କ୍ୟାଚ୍ କରି ଅର୍ଥାତ୍ ଗ୍ରହଣ କରି ହଲ୍‌ଚଲ୍ ପରସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଅଚଳ ଅଟଳ ରହିଥାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ସ୍ଥୂଳ ବା ସୂକ୍ଷ୍ମ କାମନାଗୁଡିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବ ତେବେ ଯେକୌଣସି କଥାକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ କରିପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ନିଜ ପ୍ରତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ଯୋଗର ଶକ୍ତିଗୁଡିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କର ।

ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜର ସଂକଳ୍ପର କ୍ୱାଲିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମାନକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବ ତେବେ କ୍□ାଲିଟିବାଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବେ, ଏହାଦ୍□ାରା ଡବଲ ସେବା ହୋଇଯିବ - ସ୍□ର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର । ସ୍□ ପାଇଁ ଅଲଗା ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥର ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଯିବା ଭଳି ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ ହେବ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାରବ୍ଧ ହେଲା - ‘ନିଜେ ସର୍ବଦା ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ରହିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ।’’